Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kymmenes jaosto)

21 päivänä toukokuuta 2015 *

Ennakkoratkaisupyyntö — Direktiivi 2006/126/EY — Ajokorttien vastavuoroinen tunnustaminen — Kieltoaika — Ajokortti, jonka jäsenvaltio on myöntänyt ennen kiellon voimaantuloa vakinaisen asuinpaikan jäsenvaltiossa — Perusteet vakinaisen asuinpaikan jäsenvaltion kieltäytymiselle tunnustamasta toisessa jäsenvaltiossa myönnetyn ajokortin pätevyyttä

Asiassa C-339/14,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Oberlandesgericht Nürnberg (Saksa) on esittänyt 26.6.2014 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 14.7.2014, saadakseen ennakkoratkaisun rikosasiassa, jossa vastaajana on

Andreas Wittmann,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kymmenes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. Vajda sekä tuomarit A. Rosas (esittelevä tuomari) ja E. Juhász,

julkisasiamies: Y. Bot,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Andreas Wittmann, edustajanaan Rechtsanwalt W. Säftel,

— Euroopan komissio, asiamiehinään G. Braun ja N. Yerrell,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee ajokorteista 20.12.2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/126/EY (EUVL L 403, s. 18) 11 artiklan 4 kohdan tulkintaa.

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

2 Tämä pyyntö on esitetty rikosasiassa, joka on pantu vireille Andreas Wittmannia vastaan siitä syystä, että hän on kuljettanut moottoriajoneuvoa Saksan alueella 16.5.2013, vaikka hänellä ei ollut siihen vaadittua ajo-oikeutta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Direktiivin 2006/126 johdanto-osan 2 ja 15 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(2) Ajokortteja koskevat säännöt ovat välttämättömiä yhteisessä liikennepolitiikassa [ja] auttavat liikenneturvallisuuden parantamisessa, ja ne helpottavat sellaisten henkilöiden vapaata liikkuvuutta, jotka sijoittautuvat muuhun kuin ajokortin myöntävään jäsenvaltioon. Henkilökohtaisten kulkuneuvojen suuren merkityksen vuoksi vastaanottavan jäsenvaltion tunnustaman ajokortin hallussapito edistää henkilöiden vapaata liikkuvuutta ja sijoittautumisvapautta. – –

– –

(15) Liikenneturvallisuuden vuoksi jäsenvaltioiden olisi lisäksi voitava soveltaa kansallisia ajokorttien poisottamista, määräaikaista peruuttamista, uusimista tai lopullista peruuttamista koskevia kansallisia säännöksiä kaikkiin ajokortin haltijoihin, joiden vakinainen asuinpaikka on niiden alueella.”

4 Tämän direktiivin 2 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltioiden antamat ajokortit on tunnustettava vastavuoroisesti.

5 Kyseisen direktiivin 11 artiklan 4 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltion on kieltäydyttävä myöntämästä ajokorttia hakijalle, jonka ajokortti on rajoitettu, poistettu tai peruutettu määräaikaisesti toisessa jäsenvaltiossa.

Jäsenvaltion on kieltäydyttävä hyväksymästä toisen jäsenvaltion sellaiselle henkilölle myöntämää ajokorttia, jonka henkilön ajokorttiin perustuvaa ajo-oikeutta on rajoitettu tai se on poistettu tai määräaikaisesti peruutettu ensin mainitun valtion alueella.

Jäsenvaltio voi myös kieltäytyä myöntämästä ajokorttia hakijalle, jonka ajokortti on peruutettu pysyvästi toisessa jäsenvaltiossa.”

Saksan oikeus

6 Asiaa koskevat Saksan oikeuden säännökset ovat henkilöiden oikeuttamisesta osallistumaan tieliikenteeseen annetussa asetuksessa (Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr – Fahrerlaubnis-Verordnung), sellaisena kuin se on 10.1.2013 (jäljempänä FeV).

7 FeV:n 28 §:n 1 momentissa säädettiin periaatteesta, jonka mukaan toisessa jäsenvaltiossa myönnetty voimassa oleva Euroopan unionin tai Euroopan talousalueen (ETA) ajokortti oikeutti sen haltijan kuljettamaan moottoriajoneuvoa Saksassa.

8 Tämän pykälän 4 momentissa säädettiin tästä säännöstä seuraava poikkeus:

”Edellä 1 momentissa tarkoitettua oikeutta ei ole EU:n tai ETA:n ajokortin haltijoilla,

– –

3. joiden ajo-oikeus Saksassa on peruutettu tuomioistuimen väliaikaisella määräyksellä tai lainvoimaisella ratkaisulla taikka hallintoviranomaisen tekemällä välittömästi täytäntöön pantavalla tai lainvoimaisella päätöksellä taikka joiden ajokorttihakemus on lainvoimaisesti hylätty tai joiden ajo-oikeus on jätetty peruuttamatta vain siksi, että he ovat sittemmin luopuneet ajo-oikeudesta,

4. joille ei tuomioistuimen lainvoimaisen ratkaisun perusteella saada myöntää ajo-oikeutta,

– –

Ensimmäisen virkkeen 3 ja 4 kohtaa sovelletaan vain silloin, kun niissä mainituista toimenpiteistä on tehty merkintä ajoneuvoliikennerekisteriin eikä merkintää ole poistettu tieliikennelain 29 §:n nojalla. – –”

Pääasian oikeudenkäynti ja ennakkoratkaisukysymys

9 Saksan kansalainen Andreas Wittmann esitti 16.5.2013 Rothenburg ob der Tauberissa (Saksa) suoritetussa liikennevalvonnassa unionin ajokortin, jonka Puolan viranomaiset olivat myöntäneet hänelle.

10 Saksan viranomaiset katsoivat, ettei Puolassa saadun ajokortin pätevyyttä voitu tunnustaa Saksan alueella, ja ryhtyivät sen vuoksi Wittmannia kohtaan rikosoikeudellisiin toimenpiteisiin ajo-oikeudetta ajon johdosta. Saksan viranomaisten mukaan Wittmann ei voinut vedota puolalaiseen ajokorttiin, koska hänet oli aikaisemmin tuomittu Saksassa rangaistukseen, johon liittyi uuden ajo-oikeuden saamisen esteenä oleva määräaikainen myöntämiskielto.

11 Tämän vuoksi häntä syytettiin Amtsgericht Ansbachissa (Ansbachin alioikeus) ajo-oikeudetta ajosta, josta hänet tuomittiin 23.1.2014 kuudeksi kuukaudeksi vankeuteen. Tällä ratkaisullaan kyseinen tuomioistuin hyväksyi siten Saksan viranomaisten näkemyksen.

12 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa sen käsiteltävänä olevan asian taustalla olevista tosiseikoista, että Wittmann oli 1.12.2004 suoritetun liikennevalvonnan yhteydessä esittänyt väärennetyn tšekkiläisen ajokortin. Tuolloin alueellisesti toimivaltaisena tuomioistuimena Amtsgericht Lindau (Lindaun alioikeus) oli 18.7.2005 antamassaan tuomiossa määrännyt pelkästään ajo-oikeuden myöntämiskiellon eli määräajan, jonka kuluessa ajo-oikeutta ei saada myöntää henkilölle, jolla ei ole ajo-oikeutta joko siksi, että hänen ajo-oikeutensa on jo peruutettu, tai siksi, ettei hänellä ole koskaan ollut ajo-oikeutta. Amtsgericht Lindau ratkaisi asian tällä tavalla, koska Wittmannin ajo-oikeus oli poistettu vuonna 2001.

13 Amtsgericht Lindaun tuomio tuli lainvoimaiseksi 14.7.2006. Myöntämiskielto alkoi 14.7.2006 ja päättyi vuosi sen jälkeen eli 14.7.2007. Rikoslain mukaan kieltoaika alkaa kulua vasta silloin, kun tuomio on tullut lainvoimaiseksi.

14 Amtsgericht Lindaun tuomion jälkeen Wittmann ei ole hakenut uutta ajokorttia Saksassa, vaan hän on sen sijaan saanut ajokortin Puolassa 14.9.2005 eli siis 18.7.2005 julistetun tuomion jälkeen mutta ennen sen lainvoimaiseksi tuloa ja ennen yhden vuoden pituisen kieltoajan alkamista.

15 Wittmann esitti puolalaisen ajokorttinsa Rothenburg ob der Tauberissa 15.9.2009 suoritetun liikennevalvonnan yhteydessä. Hänet tuomittiin 4.5.2010 annetulla tuomiolla ajo-oikeudetta ajosta kuuden kuukauden vapausrangaistukseen, jonka hän on suorittanut.

16 Tämän tuomion 9 kohdassa tarkoitetun 16.5.2013 suoritetun liikennevalvonnan yhteydessä Wittmann esitti saman puolalaisen ajokortin.

17 Amtsgericht Ansbach totesi 23.1.2014 antamassaan tuomiossa myös, että Wittmann oli tuomittu ajo-oikeudetta ajosta aikaisemmin jo 11 kertaa. Se totesi erityisesti, että hänen saksalaiseen ajokorttiinsa perustuva ajo-oikeus oli peruutettu vuonna 2001 eikä hänelle sen jälkeen ole milloinkaan myönnetty ajo-oikeutta Saksassa.

18 Wittmann valitti 23.1.2014 annetusta tuomiosta Oberlandesgericht Nürnbergiin (Nürnbergin ylioikeus). Vankeusrangaistuksen täytäntöönpano määrättiin lykättäväksi ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen tuomion julistamiseen saakka.

19 Oberlandesgericht Nürnberg katsoi olevan epätietoisuutta siitä, onko puolalainen ajokortti mahdollisesti tunnustettava direktiivin 2006/126 nojalla, ja päätti sen vuoksi lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko – – direktiivin [2006/126] 11 artiklan 4 kohtaa tulkittava siten, että ajokortin peruuttamiseen on verrattavissa tilanne, jossa ajoneuvon kuljettajan ajo-oikeus jätetään peruuttamatta ainoastaan siitä syystä, että hänen ajo-oikeutensa on peruutettu jo aiemmin, minkä vuoksi hänellä ei ole ajo-oikeutta, kun samalla määrätään, että kyseiselle henkilölle ei saa myöntää uutta ajokorttia määräaikana?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

20 Kysymyksellään ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee lähinnä, onko direktiivin 2006/126 11 artiklan 4 kohdan toista alakohtaa tulkittava siten, että toimenpidettä, jolla jäsenvaltio, joka ei voi poistaa moottoriajoneuvon kuljettajan ajo-oikeutta siksi, että hänen ajo-oikeutensa on jo poistettu aikaisemmalla päätöksellä, määrää, että tälle henkilölle ei tiettynä ajanjaksona saada myöntää uutta ajokorttia, on pidettävä kyseisessä säännöksessä tarkoitettuna ajo-oikeuden rajoittamista, poistamista tai määräaikaista peruuttamista merkitsevänä toimenpiteenä, josta seuraa, ettei toisessa jäsenvaltiossa ennen tämän kieltoajan päättymistä myönnetyn ajokortin pätevyyttä voida tunnustaa.

21 Wittmann katsoo, etteivät ajokorttien tunnustamista koskevilla unionin tuomioistuimen aikaisemmilla tuomioilla ratkaistuja asioita koskevat tosiseikat ole verrattavissa nyt käsiteltävän asian tosiseikkoihin. Hän katsoo ajokorttien vastavuoroisen tunnustamisen periaatetta koskevaan unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöön (tuomio Akyüz, C-467/10, EU:C:2012:112, 46 kohta) viitaten, ettei tästä periaatteesta ole tehtävä enää uusia poikkeuksia. Hänen mukaansa unionin tuomioistuin on määritellyt kaksi selkeää poikkeustapausten ryhmää, jotka ovat asuinpaikkaa koskevan edellytyksen täyttymättä jääminen, josta pääasian oikeudenkäynnissä ei ole millään tavoin kyse, ja ulkomaisen ajokortin saaminen kansallisen ajo-oikeuden poistamisen jälkeen tai kieltoaikana. Wittmann katsoo, ettei hän ole saanut puolalaista ajokorttiaan kieltoaikana, koska kieltoaika on alkanut vasta kyseisen ajokortin saamisen jälkeen.

22 Euroopan komissio huomauttaa, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on todennut samankaltaisuuksia nyt käsiteltävän asian ja tuomiolla Weber (C-1/07, EU:C:2008:640) ratkaistun asian tosiseikkojen välillä. Komission mielestä on tutkittava, onko näiden kahden asian välillä sellaisia eroja, joiden vuoksi niitä olisi perusteltua arvioida oikeudellisesti eri tavoin. Komission mukaan niin ei ole, koska Wittmannin tilanne on hänen puolalaisen ajokorttinsa kannalta rinnastettavissa tuomiolla Weber (C-1/07, EU:C:2008:640) ratkaistussa asiassa syytettynä olleen henkilön tilanteeseen.

23 On syytä muistuttaa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan direktiivin 2006/126 2 artiklan 1 kohdassa sekä direktiiviä 2006/126 edeltäneen yhteisön ajokortista 29.7.1991 annetun neuvoston direktiivin 91/439/ETY (EYVL L 237, s. 1) 1 artiklan 2 kohdassa säädetään

jäsenvaltioiden myöntämien ajokorttien vastavuoroisesta tunnustamisesta ilman muodollisuuksia (ks. vastaavasti tuomio Akyüz, C-467/10, EU:C:2012:112, 40 kohta ja tuomio Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, 43 ja 44 kohta).

24 Direktiivin 2006/126 11 artiklan 4 kohdan toisessa alakohdassa säädetään kuitenkin, että jäsenvaltion on kieltäydyttävä hyväksymästä toisen jäsenvaltion sellaiselle henkilölle myöntämää ajokorttia, jonka ajokorttiin perustuvaa ajo-oikeutta on rajoitettu tai se on poistettu tai määräaikaisesti peruutettu ensin mainitun valtion alueella.

25 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen toimittamista täsmennyksistä ilmenee, että ennen kuin Wittmann sai 14.9.2005 puolalaisen ajokorttinsa, Amtsgericht Lindau oli 18.7.2005 määrännyt kiellosta myöntää hänelle saksalaista ajokorttia. Amtsgericht Lindaun tuomio tuli lainvoimaiseksi 14.7.2006, joten kielto tuli voimaan samana päivänä ja päättyi vuosi myöhemmin eli 14.7.2007. Seikat, joiden perusteella ajokortin myöntämisen Saksassa estävä kielto määrättiin, oli sitä paitsi todettu 1.12.2004 eli ennen puolalaisen ajokortin myöntämispäivää.

26 On syytä muistuttaa, että tuomiolla Weber (C-1/07, EU:C:2008:640) ratkaistu asia koski henkilöä, joka oli kuljettanut Saksassa moottoriajoneuvoa huumausaineiden vaikutuksen alaisena ja jolta oli hänelle määrätyn sakkorangaistuksen lisäksi peruutettu ajokortti yhden kuukauden ajaksi. Hänen saksalaiseen ajokorttiinsa perustuva ajo-oikeus oli myöhemmin peruutettu lopullisesti samasta syystä. Hänen ajokorttinsa määräaikaista peruuttamista koskevan päätöksen tekemisen jälkeen mutta ennen tämän päätöksen lainvoimaiseksi tuloa ja ennen hänen ajo-oikeutensa lopullisesta peruuttamisesta tehtyä myöhempää päätöstä tämä henkilö oli saanut tšekkiläisen ajokortin, jonka tunnustamisesta Saksan viranomaiset olivat kieltäytyneet.

27 Kyseisessä tuomiossa todettiin, että direktiivin 91/439 1 artiklan 2 kohta sekä 8 artiklan 2 ja 4 kohta eivät ole esteenä sille, että jäsenvaltio kieltäytyy tunnustamasta alueellaan toisessa jäsenvaltiossa annetun ajokortin mukaista ajo-oikeutta, kun kyseiseen ajokortin haltijaan on kohdistettu toimenpide, jolla peruutettiin lopullisesti ajo-oikeus ensin mainitussa jäsenvaltiossa, vaikka tämä peruuttaminen tehtiin kyseisen ajokortin antamispäivän jälkeen, koska tämä ajokortti annettiin silloin, kun ensimmäisen jäsenvaltion antaman ajokortin osalta oli voimassa ajokortin väliaikaista peruuttamista koskeva toimenpide, ja koska sekä kyseinen toimenpide että lopullista peruuttamista koskeva toimenpide olivat perusteltuja syistä, jotka olivat olemassa toisen ajokortin antamispäivänä (ks. vastaavasti tuomio Weber, C-1/07, EU:C:2008:640, 41 kohta. Ks. myös tuomio Apelt, C-224/10, EU:C:2011:655, 31 kohta).

28 Pääasian oikeudenkäynnin osalta on sinänsä totta, että Wittmanniin kohdistettu toimenpide eroaa Weberiin kohdistetuista toimenpiteistä siten, että Weberillä oli edelleen hänen saksalainen ajokorttinsa hänen tehdessään Saksan alueella rikkomuksen, josta tuomiolla Weber (C-1/07, EU:C:2008:640) ratkaistussa asiassa oli kyse, mutta tämä ei päde Wittmanniin ja pääasian oikeudenkäynnin kohteena olevan rikkomuksen tekoajankohtaan. Se seikka, ettei Wittmannilla enää ollut saksalaista ajokorttia, joka olisi voitu ottaa pois, ei kuitenkaan vaikuta direktiivin 2006/126 11 artiklan 4 kohdan toisen alakohdan soveltamiseen. Tällaisessa tilanteessa nimittäin uuden ajokortin myöntämisen esteenä olevaa kieltoa on pidettävä tässä säännöksessä tarkoitettuna ajo-oikeuden rajoittamista, poistamista tai määräaikaista peruuttamista koskevana toimenpiteenä (ks. vastaavasti tuomio Apelt, C-224/10, EU:C:2011:655, 33 kohta, jossa unionin tuomioistuin totesi, että ajokortin pois ottamista poliisin toimesta voidaan pitää direktiivin 91/439 8 artiklan 2 ja 4 kohdassa tarkoitettuna ajo-oikeuden määräaikaisena peruuttamisena).

29 Kuten komissio on huomauttanut, tällaisten toimenpiteiden jättäminen direktiivin 2006/126 11 artiklan 4 kohdan toisen alakohdan soveltamisalan ulkopuolelle merkitsisi sitä, että liikennerikkomuksiin syyllistyneitä henkilöitä, joilla ei ole ajokorttia, kohdeltaisiin edullisemmin kuin

henkilöitä, joilla on ollut ajokortti tällaisiin rikkomuksiin syyllistyessään. Tällainen lopputulos olisi vastoin liikenneturvallisuutta koskevaa tavoitetta, jonka tärkeyttä kyseisen direktiivin johdanto-osan 2 ja 15 perustelukappaleessa korostetaan.

30 Jos jäsenvaltio velvoitettaisiin tunnustamaan toisen jäsenvaltion antaman ajokortin pätevyys, vaikka ajokortin haltijaan on ensiksi mainitussa jäsenvaltiossa kohdistettu ajokortin saamisen siellä estävä kielto kyseessä olevan ajokortin antamista edeltäneenä aikana sattuneiden seikkojen perusteella, tämä houkuttelisi henkilöitä, joiden tekemien rikkomusten seurauksena on tällainen toimenpide, hakeutumaan toiseen jäsenvaltioon, jotta he voivat saada siellä uuden ajokortin ja näin välttyä näiden rikkomusten johdosta määrättäviltä hallinnollisilta tai rikosoikeudellisilta seuraamuksilta, ja veisi lopulta luottamuksen, johon ajokorttien vastavuoroista tunnustamista koskeva järjestelmä perustuu (ks. vastaavasti tuomio Weber, C-1/07, EU:C:2008:640, 39 kohta).

31 Sillä seikalla, että tuomio, jossa tällainen toimenpide määrättiin, on tullut lainvoimaiseksi vasta sen jälkeen, kun ajokortti annettiin toisessa valtiossa, ei ole tältä osin merkitystä, sillä tämä ajokortti on saatu kyseisen tuomion julistamisen jälkeen ja kyseisen toimenpiteen oikeuttavat perusteet olivat olemassa ajokortin myöntämispäivänä (ks. vastaavasti tuomio Weber, C-1/07, EU:C:2008:640, 36 ja 41 kohta).

32 Esitettyyn kysymykseen on näin ollen vastattava, että direktiivin 2006/126 11 artiklan 4 kohdan toista alakohtaa on tulkittava siten, että toimenpidettä, jolla henkilön vakinaisen asuinpaikan jäsenvaltio, joka ei voi poistaa kyseisen moottoriajoneuvoa kuljettaneen henkilön ajo-oikeutta siksi, että hänen ajo-oikeutensa on jo poistettu aikaisemmalla päätöksellä, määrää, että tälle henkilölle ei tiettynä ajanjaksona saada myöntää uutta ajokorttia, on pidettävä kyseisessä säännöksessä tarkoitettuna ajo-oikeuden rajoittamista, poistamista tai määräaikaista peruuttamista merkitsevänä toimenpiteenä, josta seuraa, ettei toisessa jäsenvaltiossa ennen tämän kieltoajan päättymistä myönnetyn ajokortin pätevyyttä voida tunnustaa. Sillä seikalla, että tuomio, jossa tällainen toimenpide määrättiin, on tullut lainvoimaiseksi vasta sen jälkeen, kun ajokortti annettiin toisessa valtiossa, ei ole tältä osin merkitystä, kun tämä ajokortti on saatu kyseisen tuomion julistamisen jälkeen ja kyseisen toimenpiteen oikeuttavat perusteet olivat olemassa ajokortin myöntämispäivänä.

Oikeudenkäyntikulut

33 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kymmenes jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Ajokorteista 20.12.2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/126/EY 11 artiklan 4 kohdan toista alakohtaa on tulkittava siten, että toimenpidettä, jolla henkilön vakinaisen asuinpaikan jäsenvaltio, joka ei voi poistaa kyseisen moottoriajoneuvoa kuljettaneen henkilön ajo-oikeutta siksi, että hänen ajo-oikeutensa on jo poistettu aikaisemmalla päätöksellä, määrää, että tälle henkilölle ei tiettynä ajanjaksona saada myöntää uutta ajokorttia, on pidettävä kyseisessä säännöksessä tarkoitettuna ajo-oikeuden rajoittamista, poistamista tai määräaikaista peruuttamista merkitsevänä toimenpiteenä, josta seuraa, ettei toisessa jäsenvaltiossa ennen tämän kieltoajan päättymistä myönnetyn ajokortin pätevyyttä voida tunnustaa. Sillä seikalla, että tuomio, jossa tällainen toimenpide määrättiin, on tullut lainvoimaiseksi vasta sen jälkeen, kun ajokortti annettiin toisessa valtiossa, ei ole tältä osin merkitystä, kun tämä ajokortti on saatu kyseisen tuomion julistamisen jälkeen ja kyseisen toimenpiteen oikeuttavat perusteet olivat olemassa ajokortin myöntämispäivänä.

Allekirjoitukset